

Конкурентоспроможність вищої освіти в Україні

Г.С. Чмель

Україна

Національний Технічний

Університет України «Київський

Політехнічний Інститут»

Вища освіта являє собою важливий соціальний інститут і завжди реагує на всі суспільні зміни та процеси. Вона стає насущною потребою для мільйонів молодих людей, які програмують своє майбутнє через систему освіти. Молоді люди можуть обрати будь-яку спеціалізацію та університет, адже в Україні нараховується 904 вищих учбових закладів всіх рівнів акредитації та форм власності, крім того діють 1005 окремих структурних підрозділів. Між тим у Великобританії – 96 учбових закладів, Франції – 78, Італії – 65, а в Польщі тільки 11.

Поява різних учбових закладів та розширення вузів, з однієї сторони робить освіту доступнішою та сприяє здоровій конкуренції, а з іншої вони не можуть забезпечити необхідними науково-педагогічними кадрами, обладнанням, навчальними матеріалами і т.д. Така кількість вузів, в яких рівень навчання відрізняється за якістю не може бути конкуренто спроможною на ринку освіти. Щоб Україна перейшла на європейські стандарти був введений Болонський процес.

Головними задачами Болонського процесу виступають:

- формування єдиного освітнього простору
- єдиного ринку праці вищої кваліфікації в Європі
- забезпечення якості європейської освіти
- конкурентоздатності вузів на світовому ринку освітніх послуг.

Завданням системи освіти полягає в збереженні всього найкращого, досягненні сучасних життєвих реалій, європейських та світових стандартів та позбавленні недоліків. В результаті був зроблений перехід до підготовки спеціалістів в нових напрямках та на основі ступінчатої системи, запровадили нову систему контролю, оцінювання та атестації. Болонський процес наблизив Україну до європейської інтеграції та стимулював ряд позитивних інновацій, але ще далеко до ефекту який планувався.

Головна проблема освіти лягає на викладачів, які безпосередньо щодня стикаються з освітньою багатоаспектною системою, яка включає:

- ✓ провадження знань, тобто наукові дослідження, а також їх впровадження для формування нових навчальних дисциплін, програм та науково-методичного супроводу;
- ✓ передачу знань, тобто навчальний процес із застосуванням різних методів, засобів, технік;
- ✓ розповсюдження знань, тобто розробка ефективних методик, видання посібників, наукових статей та літератури, виступи на наукових, науково-методичних конференціях, як регіонального, так і міжнародного масштабів.

Також викладач має звертати увагу на такий аспект як формування «особистого знання», яке не втрачається з віком, а навпаки набувається. Ефективними засобами

формування особистого знання є: організація продуктивного діалогу з текстом або зі іншим суб'єктом; розвиток вміння навчатися, шукати самостійно інформацію, добувати та набувати нові знання і тим самим продовжувати самостійний саморозвиток в мінливому світі.

Така творча діяльність інтегрує елементи знань до європейського рівня.

В Україні, як і в європейських державах було введено дворівневу систему освіти, але на сьогоднішній день випускники європейських вузів зі ступенем «бакалавра», на відміну від українських, стають жаданими на ринку праці і становлять основу кадрового потенціалу країни. Тому на даний момент можна посперечатися про українську конкурентоспроможність.